

3 MÓZES

1-10. FEJEZET

A 3 Mózés az Úrnak felajánlott áldozatokkal és adományokkal foglalkozik. Ez egy elég idegen rendszer számunkra, mert ez az a szövetség, amelyet most már félretett Isten azért, hogy velünk egy még jobb szövetséget kössön. Az állatok áldozatának szövetsége semmit sem tehetett tökéletessé, mindössze csak előremutathatott arra az elkövetkező áldozatra, amely által mi teljes tökéletességben járulhatunk majd az Úr elé.

Pál azt mondja az efezusiaknak, hogy

Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, és éljétek szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándéku, az Istennek kedves illatként.”

Krisztus tehát nemcsak a mi bűnáldozatunk, hanem a kedves illatáldozat is volt.

Az áldozatok lehettek illatáldozatok és bűnáldozatok.

Háromféle illatáldozat volt: az égőáldozat, amely az odaszánásért volt, az ételáldozat, amelyet lisztből és olajból készítettek, és ez az Istennek való szolgálat áldozata volt, és végül a békeáldozat, amely Istennel való közösség volt.

A bűnáldozat pedig kétféle lehetett: az egyik a bűn, a másik a vétekáldozat, amelyekről a későbbiekben említést fogunk tenni.

Az első fejezet 3.-ik versében láthatjuk, hogy az Úrnak felajánlott áldozatok mindig szabad akaratból kellett fakadjanak. Az embere a saját akarata gyakorlásának következtében hagyta el az Istennel való közösséget, és ugyanígy szükséges, hogy amikor vissza akar térni az Istennel való közösségbe, azt is saját szabad akaratából tegye. Isten nem kényszerít senkit, hogy szeresse, szolgálja Őt, vagy hogy adakozzon neki.

Az állatáldozatok esetében mindig az állat fejére kellett tenni az embernek a kezét, mielőtt azt leölték volna. Ez tulajdonképpen saját bűneidnek átadását jelentette az állatra, aki helyetted halt meg.

A 4.-ik versben szereplő „engesztelés” magyarázatra szorul, ugyanis különbség van az Ószövetségi és az Újszövetségi engesztelés között.

Az Ószövetségben ez a szó a héber „kofar”-ból ered, amely azt jelenti, hogy betakarni. Lehetetlen volt, hogy a bikák és kecskék vére feloldja a bűnöket, ezek csak elfedni tudták azokat.

Az Újszövetségben viszont Jézus Krisztus áldozatán keresztül a bűneink egyszer és mindenkorra elvették. Ezért ez a szövetség sokkal magasabbrendű, és ezért mi nagyon hálásak kell legyünk Jézus Krisztus áldozatáért, amely miatt ez a régi kapcsolat Istennel már érvényét veszítette.

Minden áldozat értelme az volt, hogy olyan alapot teremtsen Isten, amely közösségbe hozza az embereket vele. Amikor Isten megalkotta az embert, akkor a szívében az volt a vágy, hogy közösségbe legyen az emberrel, ez volt alkotásának célja. De ahhoz, hogy közösségben lehessünk Istennel, engedelmeskednünk kell Isten akaratának.

Vajon lehetek-e közösségben, egységben Istennel, ha nem vagyok vele egyetértésben? Nem. De ez a közösség már nagyon korán, még az Édenkertben elszakított. Amikor Ádám és Éva ellenszegült Isten parancsának. A bűn beférkőzése miatt pedig az Istennel való kapcsolat megszakadt. Az ember

elidegenedett az Istentől, és Isten szerette volna visszaállítani közösségét az emberrel. De Isten parancsát megszegte az ember, és korábban Isten már megmondta, hogy amikor eszik a tiltott gyümölcsből, meg fog halni.

A törvény megszegésre került, a büntetés pedig ott lóg a levegőben. Ahhoz, hogy Isten visszaállítsa a közösségét az emberrel, valamit tenni kell a törvénnyel. Ezért léptette életbe Isten az Ószövetségi áldozati rendszert, amelyben az állatok helyettesítették az embereket, és őket ölték meg az emberek helyett. Az ember ráhelyezte a kezét az állat fejére, a bűn átszállt az állatra, és megölték azt, ami által a bűn befedetett, és így az ember ismét közösségben lehetett Istennel addig, amíg ismét bünt követett el. Akkor újabb áldozatot kellett feláldozni. Ha nem voltál gazdag, és nem rendelkezél hatalmas nyájjal, akkor nagy bajban voltál az Istennel való folyamatos közösség hiánya miatt.

Ez a szövetség nem volt képes tökéletes közösségre hozni az embert Istennel. Ez csak arra a napra mutatható előre, amikor Isten az Ő egyszülött Fiát küldte el, hogy Ő legyen a mi bűneink áldozati Báránya. Péter azt írja, hogy:

*nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódokból,
hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.*

Az áldozatok tanulmányozása közben folyamatosan észben kell tartanunk azt, hogy ezek valójában Jézus Krisztusra előremutató ujjak voltak. Azt mondták, hogy "mi nem vagyunk erre képesek, de van Egy, aki eljön és megteszi azt."

A 3Mózes első fejezete az égőáldozattal foglalkozik, amely az életem Istennek való odaszánásának áldozatát jelentette.

Elvittem egy ökröt a paphoz, rátettem a kezemet a fejére, miközben az ökröt megölték és a véré a pap az oltár szarvaira kente. Ezután az ökröt teljesen el kellett égetni az oltáron, amely kedves illatáldozat volt az Úrnak. Ez azt jelképezte, hogy teljes éneket odaszántam az Úrnak, és semmit sem tartottam vissza saját magam számára.

Manapság az egyik legnagyobb probléma az, hogy az emberek nem szánják teljesen oda életüket az Úrnak. Sok területet visszatartanak előle, pedig Pál ezt írta:

Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek;

Isten azt akarja, hogy teljes mértékben neki szánjátok életeteket, és semmit se tartsatok vissza tőle magatoknak.

Erre az áldozatra használhattak ökröt, juhot, vagy ha szegények voltak, akkor galambot.

A 2.-ik fejezetben az ételáldozatról olvashatunk.

Ha valaki ételáldozatot akar bemutatni az Úrnak, finomliszt legyen az áldozata, öntsön rá olajat és tegyen rá tömjént.

Vigye el azt Áron fiaihoz, a papokhoz, a pap pedig vegyen ki abból egy tele marok finomlisztet és olajat, meg az összes tömjént, és füstölögtesse el a pap az oltáron az áldozat emlékeztető részét: kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak.

Ezek a dolgok az embere keze munkájáról tanuskodnak. Lisztet, olajat hozok, de honnan? Meg kell munkáljam a földet, el kell vesse a magot, be kell takarítsam és meg kell őröljem a termést, tehát ez az én munkám volt, ugyanúgy, mint az olivabogyó leszedése, préshez vitele, kisajtolása, amelyből az olaj készült. Az ételáldozat során tehát a szolgálatomat, a kezeim munkáját ajánlom fel az Úrnak.

Milyen jó is a sült kenyér illata! Amikor gyerekek voltunk Venturában, a szülőfalumban, a templomtól nem messze volt egy pékség, ahol vasárnap este kenyeret sütöttek. Annyira jó illat volt, hogy elmentünk, és vettünk egy kis vajat, meg egy forró kenyeret, amely éppen akkor jött ki a sütőből. Szétszakítottuk a kenyeret, de olyan forró volt, hogy egyik kezünkből a másikba kellett dobáljuk. Beledobtuk a vajat a közepébe, és úgy ettük. Akkoriban nem kellett a súlyfeleslegemmel foglalkozzak, mert sokat futkároztam. Milyen jó is volt a házikenyer illata!

Az ételáldozat lényege is az volt, hogy a sült illat kedves áldozatként jusson el Istenhez, és ezáltal felajánlották önmagukat Isten munkájának elvégzésére.

Két dolgot sohasem szabadott összekeverni a liszttel: Az egyik a kovász, a másik a méz volt. Tudjuk, hogy a Bibliában a kovász a bűnt jelképezi, és ezért nem lehetett a lisztbe keverni, mert rothadást okoz. A méznek ugyanaz a hatása lehet, de ugyanakkor természetes jóságot, kedvességet is jelképez. Vannak emberek, akik természetes módon kedvesek, de az érdekes az, hogy ez egyáltalán nem számít pozitívnak Istennél. Csak az a kedvesség elfogadható, amely tőle származik.

Ugyanakkor az ételáldozatba mindig kellett só tenni, mert a sónak ellenkező hatása van: abban az időben tarosítóként és ízesítőként használták.

Az utolsó kedves illatáldozat a békeáldozat volt. Ez ismét ökor, bárány vagy galamb lehetett, és az Istennel való közösséget, együttléteket jelképezte. Ennek az áldozatnak egy része visszakerült hozzád, hogy megehedd, a másik részét pedig elégették teljesen, és ez volt az Úr része. A te részedet megetted, amely azt jelképezte, hogy Istennel együtt eszel, vele vagy közösségben, ezáltal egygyé válsz Istennel.

Az Újszövetségben Jézus nagyon gyakran evett együtt az emberekkel. Az egyháznak szóló utolsó üzenete:

Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.

Az Úr mindig nagyon szeretett együtt enni az emberekkel, mert abban a kultúrában ez a legbensőségesebb közösséget jelentette. Úgy tartották, hogy a közös étkezés során az emberek egymás részeivé váltak. Abban az időben az étkezések családi jellegűek voltak. A sült báránnyt evőeszközök nélkül ették: kézzel leszakítottál belőle egy darabot és utána a barátod is leszakított egy következő darabot és együtt ettetek a bárány ugyanazon combjából. A bárány combja tehát engem és téged is egyszerre táplál és mindkettőnk testének részévé válik. Így e közös étkezésen keresztül egymás részévé válunk.

Az étkezés vége felé fogták a kenyeret és kettészakították, és szalvéta hiányában, a kenyérbe törölték a bárány zsíráját, majd megették a kenyeret, vagy ledobták a kiskutyáknak. Az együttevés tehát azt jelentette, hogy egymás részévé váltunk, ezért sohasem ettek együtt az ellenségeikkel, mert nem akartak egygyé válni velük. Ez volt az oka, hogy a zsidók nagyon ügyeltek arra, hogy sohase egyenek együtt a pogányokkal.

A nagy ünnepnapokon a legtöbb áldozat békeáldozat volt, hogy együtt ehessenek az Úrral. Ezeket lakoma napoknak is hívták: a páska lakoma, a pünkösdi lakoma és a szent sátor lakomája. Sokféle húst hoztak ezekre minden felől, és hét napig lakomáztak egy ilyen alkalomkor, együtt ettek Istennel. Ez egy nagyon szép gondolat, milyen nagyszerű lenne, ha valamikor mi magunk is hét napon keresztül lakomázhatnánk Istennel, mialatt tudatosulna bennünk az Úrral való egységünk!

A 4.-ik fejezetben a bűnáldozatról olvashatunk.

A nem szándékos bűnök esetében is szükség volt megbocsájtásra. Gyakran halljuk, hogy a törvény ismeretének hiánya nem mentesít semmitől. Ez Istentől való, mert Ő az akaratlan bűnök bocsánatáról is gondoskodott.

A bűn gyakran tudatlanságból fakad, nem így a vétek. Hatalmas a különbség a kettő között, így a bűnáldozat és a vétekáldozat között is különbség van.

A bűn szó eredetileg a „céltevesztés” szóból ered. Megpróbálhatok beletalálni a célba, lehet, hogy eltévesztem, de ez attól még bűn lesz.

Sokan vannak, akik nem akar bűnt elkövetni, de mégis hibáznak. A lehető legjobbjukat nyújtják, de mégis elkövetik a bűnt, eltévesztik a célt. A vétek viszont akaratlagos céltevesztést jelent. Tudom, hogy mit teszek, tudom, hogy Isten nem akarja, hogy ezt tegyem, mégis megteszem.

A tudatlanságból fakadó bűnnel kapcsolatban imádkozott Jézus kereszten:

„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

Tudatlanságból elkövetett bűn volt ez, mégis Isten megbocsájtására volt szükség.

Vezesse a bikát a kijelentés sátrának a bejáratához, az ÚR elé, tegye kezét a bika fejére, és vágja le a bikát az ÚR előtt.

Azután vegyen a fölket pap a bika véréből, és vigye be azt a kijelentés sátrába.

Mártsa a pap az ujját a vérbe, és hintsen a vérből hétszer a szentély kárpitjára, az ÚR színe előtt.

Azután kenje meg a pap a vérrel az ÚR színe előtt az illatszerfüstölő oltár szarvait a kijelentés sátrában, a bika vérét pedig mind öntse az égőáldozati oltár aljára, a kijelentés sátrának a bejáratánál.

Vegye ki a vétekáldozati bikából az összes kövérjét, azt a kövérjét, amely a beleket takarja és az összes kövérjét, ami a beleken van.

Fejtsze le a két vesét is a rajtuk levő kövérjével együtt, amely a vékonyánál van, meg a májon levő hártját is a veséssel együtt,

ahogyan azt a békeáldozati marhából szokták kivenni. Füstölögtesse el azokat a pap az égőáldozati oltáron.

De a bika bőrét és az egész húsát, a fejével és lábszáraival együtt, meg a beleit és a ganéját, tehát az egész bikát vigye ki a táboron kívül egy tiszta helyre, ahová a hamut öntik, és égesse azt el farakáson, tűzben. Ott égessék el, ahova a hamut öntik.

Az égőáldozat bőrét a papok használhatták fel, hogy ruhát készítsenek maguknak, de a bűnáldozat esetében nem tarthatták meg a bőröket, mert ezeket is teljesen el kellett égetni a tűzben a táboron kívül.

Ha Izráel egész közössége megtéved, és áthágnak csak egyet is az ÚR tilalmai közül és vétkéssé válnak miatta, de úgy, hogy a gyülekezet előtt rejtve volt a dolog,

később azonban kitudódik a vétek, amely miatt vétkesekké váltak, akkor mutasson be a gyülekezet egy bikaborjút vétekáldozatul. Vezessék azt a kijelentés sátra elé.

Ugyanaz a folyamat, mint az egyéni bűnáldozat esetén.

A 22.-ik versben pedig

Ha egy vezető ember nem szándékosan vétkezik, és áthág csak egyet is az ÚRnak, Istenének a tilalmai közül, és vétkéssé válik miatta,

vagy tudtára adják vétkét, amiben vétkes, akkor hozzon áldozatul egy hibátlan kecskebakot.

A folyamat ismét ugyanaz.

Ha egy ember a köznépből nem szándékosan vétkezik, és áthág csak egyet is az ÚR tilalmai közül, és vétkéssé válik miatta,

vagy tudtára adják vétkét, amiben vétkes, akkor hozzon áldozatul egy hibátlan nőtény kecskét a vétkéért, amiben vétkes.

A vezetők kecskebakot, a közemberek pedig nőtény kecskét hoztak áldozni, de a teljes folyamat ugyanaz volt mindkét esetben.

Az 5.-ik fejezetben megtalálhatjuk a szándékos vétkeket:

Ha azzal vétkezik valaki, hogy átkozódást hallott, és bár tanúja volt, akár látta, akár megtudta a dolgot, de nem jelenti, bűnrészessé válik.

A továbbiakban felsorolja a tudatos vétkeket és így folytatja:

Ha tehát vétkessé válik az ilyen miatt, vallja meg, hogy miben vétkezett,

Annak ellenére, hogy áldozatot hoztak a vétkekért, mégis meg kellett vallani azokat. A Példabeszédekben ezt olvashatjuk: „Aki nem vallja meg vétkeit nem gyarapodik, aki megvallja azokat, azoknak megbocsájtatik.”

Isten nem tud foglalkozni a vétkeiddel addig, amíg rejtegeted, tagadod, vagy kimagyarázod azokat. Csak akkor tud Isten munkálkodni, ha beismered vétkeidet, mert akkor „hű és igaz Ő, hogy megbocsásson és megtisztítson minden vétkemtől.”

A vétek esetében tehát a megvallás alapvető fontosságú. „Istenem, vétkeztem ellened ebben a dologban, hibáztam, bocsáss meg érte.” Ez nyitja meg az utat a megbocsájtás előtt.

Ha tehát vétkessé válik az ilyen miatt, vallja meg, hogy miben vétkezett,

azután vigye el jóvátételi áldozatát az Úrnak, vétkéért, amiben vétkes: egy nőtény bárányt vagy kecskét a nyájából vétekáldozatul. A pap pedig szerezzen számára engesztelést vétkéért.

Ha azonban nem telik neki bárányra, akkor vigyen vétkéért jóvátételi áldozatul két gerlicét vagy két galambfiókat az Úrnak: egyet vétekáldozatul, egyet égőáldozatul.

Vigye el azokat a paphoz, az pedig mutassa be először a vétekáldozatra valót

A továbbiakban pedig leírja, hogy miként kell bemutatni az áldozatot az Úrnak.

Ha valaki hűtlenül bánik az ÚR szent dolgaival, de nem szándékosan vétkezik, vigye el jóvátételi áldozatát az Úrnak: egy hibátlan kost a nyájából, amelyet a szent pénzegység szerint ezüst pénzben fölbecsültek, jóvátételi áldozatul.

A fejezet további része s a vétekáldozat részleteivel foglalkozik, majd a 6.-ik fejezet:

Parancsold meg Áronnak és fiainak: ez az égőáldozat törvénye: Az égőáldozat maradjon az oltár tűzhelyén egész éjszaka reggelig, és az oltár tüzét tartsák égve.

A pap öltse föl gyolcsruháját, és gyolcsnadrágot öltson magára. Így szedje ki a hamut, amivé a tűz az égőáldozatot az oltáron égette, és tegye azt az oltár mellé.

Azután vesse le a ruháját, és öltözzék másik ruhába, úgy vigye ki a hamut a táboron kívül egy tiszta helyre.

Az oltáron levő tüzet azonban tartsák égve, ne aludják ki.

Isten gyújtotta meg az oltár tüzét, és a papok dolga volt, hogy mindig égve tartsák azt.

Ezután az ételáldozatról szól, a forró kenyér egy részét, a papok ehették meg. Ha viszont a papok saját maguk nevében ajánlották fel az ételáldozatot, akkor nem ehettek belőle:

Ez Áronnak és fiainak az áldozata, amelyet akkor kell bemutatniuk az ÚRnak, amikor fölkenik őket: egytized véka finomliszt mint mindennapi ételáldozat, fele reggelre, fele estére.

Olajjal meggyúrva sütőlapon készüljön, úgy vidd be azt. Az ételáldozati süteményeket darabokra tördelve mutasd be kedves illatul az ÚRnak.

Az a pap is így készítse el, akit majd őutána kennek föl a fiai közül. Az ÚR örök rendelkezése ez: teljesen füstölögtessék el.

A papnak minden ételáldozata teljes áldozat legyen: nem szabad megenni.

Azután így beszélt Mózeshez az ÚR:

Ómondd meg Áronnak és fiainak, hogy ez a vétekáldozat törvénye: azon a helyen, ahol az égőáldozatot szokták levágni, vágják le a vétekáldozatot is az ÚR színe előtt. Igen szent ez is.

Az a pap egye meg, aki a vétekáldozatot bemutatja. Szent helyen kell megenni, a kijelentés sátrának az udvarában.

Csak az érintheti a húsát, aki föl van szentelve.

A papok részt kaptak az emberek által hozott áldozatokból, ez egyfajta fizetés volt számukra. Később ezzel elkezdtek visszaélni. Emlékeztek, amikor Éli volt a pap Sámuel idejében. Az ő fiai haszonlesők voltak, és amikor az emberek elhozták az áldozati húst, akkor ők fogták a horgaikat, és kiemelték maguknak a hús javát. Amikor az embereknek nem tetszett ez, akkor ők megátkozták az embereket.

Éli bajba került, mert nem utasította rendre fiait. A legrosszabb az volt, hogy ezáltal ők az emberek fejében negatív gondolatokat ébresztettek Istennel szemben, hisz papokként ők képviselték Istent az emberek előtt. A nép ezért nem szeretett áldozatot hozni az Úrnak, és az Úr megítélte Élit, mert nem utasította rendre a fiait.

A 7.-ik fejezetben a vétekáldozat megismétlését találhatjuk, további kiegészítésekkel, a 11.-ik verstől a békeáldozatról olvashatunk, amely hálaadást is jelképezett. Itt szó van a felmutatott áldozatról is.

Miután megtudtuk az áldozatok felajánlásának módját, és azt, hogy ki ajánlhatta fel azokat, mit ehettek meg az emberek, mit kellett elégetni, melyik rész volt a papoké, a 8.-ik fejezetben:

Azután így beszélt Mózeshez az ÚR:

Fogd Áront a fiaival együtt, meg a ruhákat és a fölkenéshez való olajat, továbbá a vétekáldozati bikát, a két kost és egy kosár kovásztalan kenyeret.

A nép egész közösségét pedig gyűjtsd a kijelentés sátrának a bejáratához.

Mózes úgy cselekedett, ahogyan parancsolta neki az ÚR. A közösség is odagyűlt a kijelentés sátrának a bejáratához.

Akkor Mózes elmondta a közösségnek, hogy mit kell tenni az ÚR parancsa szerint:

Mózes odavezette Áront és fiait, és megmosta őket vízzel.

Ráadta Áronra a köntöst, és felövezte övvel, azután felöltöztette palástba és ráadta az éfódot, felövezte az éfód övével, és megerősítette azt rajta.

Föltette rá a hósent is, a hósénbe pedig beletette az úrímot és a tummímot.

A fejére föltette a süveget, a süvegre pedig elöl odatette az arany homlokdísz, a szent fejdísz, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

Áron először veszi fel a főpapi öltözetet.

Azután fogta Mózes a fölkenésre való olajat, és megkenete vele a hajlékot és ami csak benne volt. Így szentelte föl azokat.

A felszentelés szó azt jelenti, hogy „kizárólagos céllal félretenni”. Ez a hajlék egyetlen célt szolgálhatott: hogy az emberek itt találkozzanak Istennel, semmi másra nem volt használható.

Hintett belőle az oltárra is hétszer, majd megkenste az oltárt és minden fölszerelését, a medencét is az állványával együtt, hogy fölszentelje azokat.

Azután öntött a fölkenésre való olajból Áron fejére, és fölkenste, hogy fölszentelje őt.

Áron is kizárólagosan Isten eszközeként tevékenykedhetett, így őt is felszentelték.

Odavezette Mózes Áron fiait is, felöltöztette őket köntöseikbe, és felövezte őket övvel, azután felkötötte rájuk a papi süveget, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

Azután odahozatta a vétekáldozati bikát, Áron és fiai pedig rátették kezüket a vétekáldozati bika fejére.

Az első dolog az volt, hogy vétekáldozatot ajánljanak fel a papokért, hisz ők is ugyanolyan bűnösök voltak, mint minden más ember. Tehát, még mielőtt Isten képviselőjeként járhattak volna el, legelőször értük kellett felajánlani a vétekáldozatot. Ezt évente tették meg, amikor a főpap a Yon Kipur ünnepség alkalmával bement a Szentek Szentjébe, hogy áldozatot mutasson be az egész gyülekezetért. Először a saját vétekáldozatát mutatta be.

Miután bemutatták a vétekáldozatot, következhetett az égőáldozat, amely az Istennek való teljes odaszánást jelképezte.

Azután odahozatta a másik kost, a felavatási kost, Áron és fiai pedig rátették kezüket a kos fejére.

Miután levágták, vett Mózes a vérből és megkenste Áron jobb fülének a cimpáját, a jobb keze hüvelykujját és a jobb lába nagyujját.

Ez azt jelképezte, hogy a füleit az Úr hangjának meghallására avatták fel, a kezeit kizárólag az Úr munkájának végzésére ajánlották, és a lábát pedig arra, hogy csak és kizárólag az Úr útjain járjon.

A 30.-ik vers:

Azután vett Mózes a fölkenésre való olajból, meg a vérből, amely az oltáron volt, és ráhintette Áronra és ruháira, meg a fiaira és fiainak a ruháira is. Így szentelte meg Áront és ruháit, meg a fiait és fiainak a ruháit is.

Képzeljétek csak el ezeket a gyönyörű új ruhákat, amint olajat és vért fröcskölnék rájuk...

Azután ezt mondta Mózes Áronnak és fiainak: Főzzétek meg a húst a kijelentés sátrának a bejáratánál, és ott egyétek meg azt a fölavatási áldozat kosarában levő kenyérrel együtt, ahogy megparancsoltam: Áron és fiai egyék meg azt.

Ami pedig megmarad a húsból és kenyérből, azt égessétek el.

Ne távozzatok el a kijelentés sátrának a bejáratától hét napig, addig a napig, amelyen befejeződnek fölavatásotok napjai. Mert hét napig tart a fölavatásotok.

Azt parancsolta az ÚR, hogy továbbra is úgy történjék az engesztelés értetek, ahogyan ezen a napon történt.

Maradjatok a kijelentés sátrának a bejáratánál éjjel-nappal hét napig, és teljesítsetek szolgálatot az ÚR előtt, hogy meg ne haljatok, mert ezt a parancsot kaptam.

Áron és fiai megtették mindazt, amit az ÚR parancsolt Mózes által.

A nyolcadik napon szólította Mózes Áront és fiait, meg Izráel véneit.

Ezt mondta Áronnak: Végy egy borjút a vétekáldozathoz, egy kost pedig az égőáldozathoz; hibátlanok legyenek. Azután áldozd fel őket az ÚR előtt.

Izráél fiaihoz pedig így szólj: Fogjatok egy kecskebakot a vétekáldozathoz, meg egy borjút és egy bárányt az égőáldozathoz, egyévesek és hibátlanok legyenek; továbbá egy marhát, meg egy kost a békeáldozathoz, hogy levágjátok az ÚR előtt; végül olajjal gyúrt ételáldozatot, mert ma megjelenik előttetek az ÚR.

Minden áldozatot be kellett mutatni, kivéve a bűnáldozatot, amely Áron munkálkodásának kezdetét jelentette.

Odavitték tehát a kijelentés sátra elé, amiket Mózes parancsolt. Az egész közösség is odajárult, és megállt az ÚR színe előtt.

Ekkor azt mondta Mózes: Ezt a dolgot kell cselekednetek az ÚR parancsa szerint, amikor majd megjelenik előttetek az ÚR dicsősége.

Ekkor Mózes lépésről lépésre oktatta Áront, hogy mi módon végezze el ezeket az áldozatokat. Először a vétekáldozat, majd az égő és békeáldozatokat, majd a szolgálat áldozatát.

A 22.-ik versben:

Akkor fölemelte kezét Áron a nép felé, és megáldotta őket, majd lejött, miután elkészítette a vétekáldozatot, azt égőáldozatot és a békeáldozatot.

Miután Áron minden áldozatot bemutatott, megáldotta a népet. Itt láthatjuk a pap kettős szerepét: Isten előtt képviselni a népet, mert abban az időben nem járulhattak közvetlenül Isten elé a bűneik miatt, amelyek elválasztották őket Istentől. Az Ószövetségben tehát, a paphoz kellett vigyem az áldozatomat ahhoz, hogy közeledhessek Istenhez, ő pedig Isten elé járult az én nevemben, és miután ezt megtette, visszatért hozzám, és megáldott engem Isten nevében. Később a 4Mózesben olvashatjuk az Áron által mondott gyönyörű áldást, amit Isten nevében mondott a népnek.

Mózes és Áron bement a kijelentés sátrába, azután kijöttek, és megáldották a népet. Ekkor megjelent az ÚR dicsősége az egész nép előtt.

Mózes mondta már nekik, hogy meg fogják látni az Úr dicsőségét, amely meg is jelent nekik. Milyen formában? Nem tudjuk, de mindnyájan tudatában voltak ennek, hisz az egyik megnyilvánulási formájáról ezt olvashatjuk:

Tűz jött ki az ÚR színe elől, és megemésztette az oltáron levő égőáldozatot és kövér részeket. Amikor látta ezt az egész nép, felujjongott, és arcra borult.

Ott volt az oltár, a tűzifa, a húsdarabok és a kövérje és hirtelen egy spontán tűz tört elő az Úrtól, és a fa el kezdett égni, és az áldozatok elégték. Az emberek látván ezt a csodát, ujjongtak örömben, és arcra borulta, imádva Istent.

Nádáb és Abihú, Áron fiai, fogták a maguk, szenesserpenyőjét, tüzet tettek bele, füstölőszert raktak rá, és idegen tűzzel áldoztak az ÚR előtt, amelyet Ő nem parancsolt nekik.

Az izgalom tetőfokán, amikor az érzelmek égi magasságokba emelkedtek, Áron két fia a saját szenesserpenyőjébe tüzet tett, és ezzel mutatott be füstölő áldozatot az Úrnak.

Isten szereti, hogy imádjuk Őt, de meghatározza azt a módot, ahogyan Őt imádkozhatjuk. Én nem imádkozhatom az Urat úgy, ahogy csak jólesik nekem, nem járulhatok az Ő színe elé bármiféle képpen.

Áron fiai úgy járultak az Úr színe elé, ahogy nem lehetett, mert Isten nem parancsolt ilyet nekik, a füstáldozatot saját érzelmeiknek engedve ajánlották fel akkor, amikor a nép a leginkább figyelt rájuk az izgalmak tetőfokán. Így akarhattak népszerűvé válni.

Ekkor tűz csapott ki az ÚR színe elől, és megemésztette őket; meghaltak az ÚR színe előtt. Mózes így szólt Áronhoz: Erről beszélt az ÚR, amikor azt mondta: A hozzám közelállókon mutatom meg, hogy szent vagyok, és az egész nép előtt, hogy dicsőséges vagyok! Áron némán hallgatott.

Valószínű, hogy Isten dicsőségének egy részét szerették volna maguknak megszerezni úgy, hogy magukra irányították a figyelmet. Mindig tragikus dolog, ha Isten eszköze több figyelmet kap, mint Isten maga, vagy amikor Isten eszköze saját magára akarja irányítani a figyelmet. Mi a világ előtt tükörként kell viselkedjünk, hogy Krisztust mutassuk a világnak. Magára a tükörrre egyetlen esetben figyelnek: ha bepiszkolódik.

Amikor belenézel egy tükörbe, akkor a tükörképet keresed benne, és csak akkor veszed észre magát a tükröt, amikor valami nincs rendben azzal kapcsolatban. Ha az emberek figyelmé ránk irányul Jézus Krisztus helyett, ez azt jelenti, hogy valami bepiszkolódott, valami nincs rendben.

Nem szabad saját magunkra irányítani a figyelmet, és tragikus, hogy sokan pontosan ezen munkálkodnak. Az is igaz, hogy ebben már mindnyájan hibáztunk az életünk során, így én magam is többször tettem ezt annál, mint amennyire emlékezni szeretnék.

Ha tehát Istent akarjuk imádni, azt úgy kell tegyük, ahogy Isten kéri, és Jézus azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jöhet az Atyához, csakis általam.” Nem érdekel, hogy milyen szenteskedő vagy, nem érdekel, hogy őszinte, idealista módon közelítesz Istenhez; ha nem az előírt úton, Jézus Krisztuson keresztül közeledsz Istenhez, akkor sohasem fogsz elérni hozzá. Ez az út nem lehet Jézus és valaki más, hanem csak Ő egyedül.

Áron fiai tehát abban hibáztak, hogy az emberek figyelmét saját magukra irányították. Nagyon kockázatos munkát végeztek.

Azután odahívta Mózes Mísáélt és Elcáfánt, Áron nagybátyjának, Uzzíélnek a fiait, és ezt mondta nekik: Járuljatok ide, és vigyétek el atyátokfiait a szentély elől, a táboron kívülre!

Oda is járultak, és elvitték azokat ruhástul a táboron kívülre, ahogyan Mózes intézkedett.

Azután ezt mondta Mózes Áronnak meg a fiainak, Eleázárnak és Ítámárnak: Fejéteket gondozatlanul ne hagyjátok, ruhátokat meg ne szaggassátok, hogy meg ne haljátok, és az ÚR meg ne haragudjék az egész közösségre! Atyátok fiai, Izráel egész háza pedig sírjon amiatt, hogy ilyen égető tűzzel égetett az ÚR!

A kijelentés sátrának a bejáratától se távozzatok el, különben meghaltok, mert az ÚR felkenő olaja van rajtatok! Ők tehát Mózes beszéde szerint cselekedtek.

Azután így beszélt Áronhoz az ÚR:

Bort és részegítő italt ne igyatok, te se, meg a fiaid se, amikor bementek a kijelentés sátrába, hogy meg ne haljátok! Örök rendelkezés legyen ez nektek nemzedékről nemzedékre.

Így tudtok különbséget tenni a szent és a közönséges közt, a tisztátalan és a tiszta közt,

Áron nem sírathatta nyilvánosan a két fiát, mert Isten elpusztította volna őt ezért. Isten cselekedete igazságos volt, és ezért ha Áron az emberek előtt elsíratta volna őket, akkor ezzel azt „üzenete” volna az embereknek, hogy Isten igazságtalanul bánt velük.

Aztán jön a figyelmeztetés, hogy a felkenő olaj miatt nem hagyhatják el a sátrat és ne is igyanak részegítő italt amikor szolgálatot végeznek, hogy tiszta fejjel tudják eldönteni azt, hogy mi a szent és mi a tisztátalan. Ez talán egy utalás is lehet arra, hogy Áron fiai az idegen tüzet alkohol hatása alatt hozták az Úr elé, így nem tudták világosan felmérni tettük következményeit.

A Példabeszédekben olvashatjuk Lemúelnek címezve, hogy a „Bor nem királyoknak való”. Miért? Mert elhomályosíthatja az ítélőképességet, a gondolkodást. Isten pedig azt akarja, hogy az eszed teljesen tiszta legyen akkor, amikor Őt imádod, Őt szolgálod. Nem akarja, hogy hamis stimuláció hatására cselekedj.

Az is igaz viszont, hogy Ő elfogadja az embereket mindenféle állapotban, hisz nagyon sok kemény drogost, alkoholistát mentett már meg, és gyógyított ki függőségükből. Ugyanakkor, sokan, akik ma este is a bárban üldögélnek, siránkoznak, és azt rebegik, hogy mennyire szükségük van Istenre, holnap már ismét visszakerülnek régi énjükbe, átkozódnak, szidnak mindenkit, mert a megbánásuk nem a szívükből ered, és nem a tiszta elméjükből, és ezért ez a megbánás értéktelen.

Isten azt szeretné, hogy tiszta ésszel dönts mellette: *Jöjjetek, szálljunk vitába! - mondja az ÚR.* Azt szeretné, hogy éleseszűen gondolkodnál, hogy tudd, hogy mit teszel. Dávid azt mondta, hogy „Dicsérjük Őt értelemmel!”

Gyakran az emberek értelem nélkül dicsőítik Istent, mert rutinból, megszokásból használják a „Áldjon meg Isten, hallelujja, dicsőség az Úrnak” kifejezéseket. Hiába mondod ki ezeket a savakat, ha közben az elméd egymillió mérföldre jár azok értelmétől. Az ilyenfajta dicséret teljesen értelmetlen és értéktelen, inkább sértő Istenre nézve, ha üres fejjel dicsérgetjük Őt.

Néha jó, ha becsukott szemmel imádkozunk, de máskor pedig nyitott szemmel is tehetjük ezt. Szeretek leülni a székembe, és csak egyszerűen úgy beszélgetni Istennel, mintha Ő is ott ülne velem szemben a másik széken. Az a baj, hogy az imádság fogalmát összezavartuk, és még külön imahangot, és imastílust is kialakítottunk magunknak, és azt gondoljuk, hogy ezáltal még nagyobb szentek vagyunk, és hatékonyabb lesz az imánk.

De mindennek semmi értelme, szerintem nagyszerű dolog Istennel értelmesen beszélgetni, átgondolva azt, amit neki mondunk, mert Ő ezt bizonyára nagyon tudja értékelni. Tiszta fej szükséges tehát, és érdekes, hogy ezt az Újszövetség is megerősíti a gyülekezet véneivel, pásztoraival kapcsolatban, akik nem lehetnek a borivás rabjai, azért hogy mindig tiszta fejjel gondolkodhassanak.

Pál apostol azt mondta, hogy

Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává.

Nem használhatom a Krisztustól kapott szabadságomat arra, hogy elmerüljek valaminek az élvezetébe olyan mértékben, hogy aztán az rabságba döntsön, és többé ne tudjak szabadulni tőle. Szabad vagyok megtenni, de nagy eszetlenség lenne ezt cselekedni, mert a hatalma alá kerülhetek, és ezáltal elvesztem a szabadságomat.

Krisztusban kapott szabadságomat nagyon óvatosan kell védjem, hogy nehogy úgy használjam fel azt, hogy végül én magam is rabbá váljak. Emlékezzünk Ádámra, akinek megvolt a szabadsága arra, hogy megegye a gyümölcsöt, de ezáltal olyan rabságba került, ahonnan soha többé nem szabadulhatott. Ez megtörténhet veletek is.

Így tudtok különbséget tenni a szent és a közönséges közt, a tisztátalan és a tiszta közt, és így tudjátok tanítani Izráel fiait mindazokra a rendelkezésekre, amelyeket kijelentett számukra az ÚR Mózes által.

Mózes így szólt Áronhoz és megmaradt fiaihoz, Eleázárhoz és Itámárhoz: Fogjátok az ételáldozatot, amely megmaradt az ÚR tűzáldozataiból, és egyétek meg azt kovásztalanul az oltár mellett, mert igen szent az.

Szent helyen egyétek meg, mert neked és a fiaidnak rendelt rész ez az ÚR tűzáldozataiból. Ezt a parancsot kaptam.

A felmutatott áldozati szegyet és a szent ajándékul adott combot is tiszta helyen egyétek meg, te és a fiaid meg a lányaid, mert neked és gyermekeidnek rendelt részül adják azt békeáldozataikból Izráel fiai.

A 11.-ik fejezettől kezdve Isten felsorolja azokat az állatokat amelyekből ehetnek, és amelyekből nem, majd a nők szülés utáni megtisztulási folyamatáról olvashatunk, és a leprás megtisztulásáról.

Dr. Maxwell írt egy nagyon érdekes könyvet: „Nem ezek a betegségek” címmel, amelyben a 3Mózesben található étrenddel és tisztálkodással kapcsolatos törvényeket veszi sorban. Ebben bebizonyítja, hogy ha Izrael gyermekei Isten Igéje szerint betartották volna azokat, akkor az egyiptomiakat érintő egyetlen betegség sem súlytotta volna őket. Rámutat az akkori törvények bölcsességére és előrelátására, hisz ezek többsége egészségtörvény, amely azt bizonyítja, hogy Istent érdekli az egészségünk állapota.

Nem hiszem, hogy Isten támogatja a gyorséttermi kajákat és az egészségtelen ételkészítményeket. Azzal sem értek egyet, hogy miután jól megtömtük magunkat egészségtelen kajával, akkor azért kezdünk imádkozni, hogy adjon Isten egészséges testet nekünk, mert ez következetlenséget árul el részünkről.

Régen, amikor a Bibliaiskolából hazafelé mentünk, mindig megálltunk és hatalmas bögre fagyikat vettünk tejszínhabbal, csokoládésziruppal, és utána amikor hazamentem, még tettem rá több habot. Leültünk a fiúkkal és az egyik megkérdezte, hogy ki fogja mondani az asztali áldást. „Viccelsz?” – kérdeztem tőle – „nem gondolhatod komolyan, hogy Isten ezt megáldja. Csak edd meg, és viseld el a következményeket.” Ne kérd, hogy Isten megáldjon egy olyan valamit, amiről tudod, hogy nem használ neked.

Milyen jó, hogy nem az Ószövetség törvényei alatt élünk! Milyen jó, hogy nem kell ezekkel a parancsolatokkal bajlódjunk, mert Jézus Krisztus eltörölte ezeket, és így nem kell már papokhoz menjünk, ha Istennel való kapcsolatot keresünk, hanem közvetlenül járulhatunk a kegyelem trónusához, ahol mindnyájan irgalmat találunk. Az előző rész csak még jobban megerősíti a Jézus Krisztus munkája iránti hálánkat, mert Ő a mi teljes áldozatunk: a békeáldozat, az ételáldozat, az égőáldozat, a bűnáldozat, a vétékéldozat. Az Ő egyetlen áldozatával mindenről gondoskodott, és közvetlen utat nyitott mindnyájunk számára Istenhez.

80 perc